

Dámón Athénský

Fragmenta DK 37 B

B 1 = Cicero, De orat. III, 33, 132

B 2 = Filodémos, De musica IV, 33, 37 (104 Kemke)

B 3 = Filodémos, De musica I; fr. 11 (7 Kemke)

B 4 = Filodémos, De musica I, 13 (7 Kemke; Gomperz zu Phil. v. d. Musik 10)

(...) Otáže-li se někdo, zda hudba vede ke všem zdatnostem, nebo jenom k některým, odpovídám podle Dámóna, že hudebník je blízko všem. Říká totiž, že chlapec, který zpívá a hraje na kitharu, má projevovat nejen statečnost a rozvahu, nýbrž také spravedlnost.

B 5 = Plútarchos, De musica 16

B 6 = Athénaios, Deipnosophistae XIV, 25 Kaibel; p. 628c

Ne špatně říkají stoupeni Dámóna z Athén, že z pohybu duše nutně vznikají zpěvy a tance, že svobodné a krásné zpěvy a tance činí [duše] takovými a naopak.

B 7 = Aristeidés Quntil., De musica II, 14

Dámón a jeho stoupeni ukazovali, že tóny souvislé melodie vytvářejí ve všech podobně klidnou povahu, není-li v nich, a vyvádějí ji na povrch, pokud je skryta uvnitř. (...)

B 8 = Platón, Laches 197d

Vždyť také, jak se mi zdá, jsi ani nezpozoroval, že tuto moudrost má od našeho přítele Dámóna. Dámón se zase velice stýká s Prodikem, jenž asi nejlépe ze sofistů rozlišuje takováto slova [jako například statečnost].

B 9 = Platón, Respublica III; 400ab

Jsou sice tři druhy rytmu [stejný, dvojnásobný, jedna a půl násobný], ze kterých se skládají takty, tak jako jsou čtyři druhy tónů, z nichž sestávají všechny harmonické poměry, to mohu říci ze své zkušenosti, avšak které z nich jsou nápodobami jakého druhu života, to říci neumím.

(400b) O tom se tedy poradíme také s Dámónem, řekl jsem, které takty odpovídají nesvobodnému chování, zpupnosti nebo šílenství a jiným špatnostem, a které patří k opačným vlastnostem. Myslím však, že jsem ho slyšel, ale jenom nejasně, jmenovat jakýsi složený *enoplíos*, daktyl a hérójský rytmus, že tyto rytmy, nevím jakým způsobem, pořádal a dával po stejných částech nahoru i dolů. Tam, kde na konci byla doba krátká a dlouhá, jmenoval jamb a jakýsi jiný útvar nazýval trochejem a připojoval doby dlouhé i krátké. A při tom u některých, pokud si pamatuji, haněl i chválil tempa neméně než rytmy samy, nebo jakousi složeninu

obojího, to neumím říct. Avšak to, jak jsem řekl, ponechejme Dámónovi, neboť probrat to vyžaduje nemalý výklad.

B 10 = Platón, Respublica IV; 424c

Je totiž třeba vyvarovat se proměn druhu hudebního kánonu, neboť to ohrožuje celkově:

„Nikde se totiž charakter hudby nemění beze změn nejdůležitějších politických zákonů obce,”
jak říká Dámón, a já mu věřím.